

Oslo

Velferdsetaten

Erfaringer med Oslomodellen for
én-til-én oppfølging.

Samlet rapport for perioden
juni-desember 2025

Sammendrag

Datamaterialet består av skriftlige rapporter fra alle bydelene og viser at Osломodellen oppleves som et viktig og virkningsfullt forebyggende tiltak for unge i aldersgruppen 12-18 år som er registrert for gjentatt kriminalitet og/eller som det er knyttet stor bekymring til.

Osломodellen for én-til-én oppfølging fremstår som et virkningsfullt forebyggende tiltak og erfaringene viser blant annet til redusert kriminalitet og rus, bedre skolefungering, økt deltakelse i aktiviteter og styrkede relasjoner til både familie og tjenester. Den gir også merverdi gjennom bedre koordinering i tjenesteapparatet og langsiktige samfunnsgevinster. Erfaringene er tydelige på at effekten er størst når innsatsen settes inn tidlig, og bygger på noen sentrale suksesskriterier: en sterk og tillitsfull relasjon mellom ungdom og én-til-én oppfølger, høy grad av fleksibilitet og tilgjengelighet, tydelig struktur og koordinering, tett tverrfaglig samarbeid og aktiv involvering av familien. Samtidig varierer resultatene mellom bydeler, og tiltaket er fortsatt under utvikling, med behov for videre styrking av organisering, samarbeid, målgruppeavklaring og kapasitet.

Innhold

Innledning	4
Følger bydelens organisering av arbeidet slik den er beskrevet i	4
Oslostandard – Oslomodellen for én-til-én oppfølging?	4
Ansatte og stillingshjemler	4
Økonomi	5
Målgruppen	5
Hvordan får ungdommene tilbud om én-til-én oppfølging?	6
Kjenner dere til ungdom det ikke er kapasitet til?	7
Samarbeidet med politiet.....	8
Effekt for målgruppen	9
Hvilke konkrete resultater har dere observert så langt?	9
Hvilke gevinster er identifisert for målgruppen?	11
Identifiserte gevinster for samarbeidspartnere og samfunnet	12
Suksessfaktorer.....	14
Utfordringer og risikofaktorer	15
Har det vært tilfeller der oppfølgingen ikke har ført frem?	16
Er det behov for interne justeringer av tiltaket for å oppnå bedre resultater?.....	17
Forslag til forbedringer av Oslomodellen.....	18
Oppsummering.....	20

Innledning

Datamaterialet består av skriftlige tilbakemeldinger fra alle bydelene om erfaringer med Oslomodellen for én-til-én oppfølging. Analysen har som mål å identifisere sentrale erfaringer knyttet til samarbeid, hvor mange ungdommer som følges opp og hvilke tilbakemeldinger bydelene gir om oppnådde resultater, gevinster, suksessfaktorer og utfordringer i arbeidet. Materialet er analysert tematisk ved å identifisere gjentakende mønstre og sentrale temaer på tvers av svarene. Analysen viser at tiltaket i hovedsak oppfattes som et viktig og virkningsfullt forebyggende virkemiddel, men at effekten er avhengig av flere strukturelle og relasjonelle forutsetninger.

I de delene av rapporteringen som gjelder antall i målgruppen og temaene som omhandler «effekt for målgruppen» er det spesielt viktig å være oppmerksom på at flere bydeler har lang erfaring med tilsvarende arbeid, og at en del av oppfølgingsene har vart lenger enn denne rapporteringsperioden. Det gjelder både erfaringene som trekkes frem, de opplevde gevinstene, samt antall oppfølginger.

Følger bydelens organisering av arbeidet slik den er beskrevet i Oslostandard – Oslomodellen for én-til-én oppfølging?

Flertallet av bydelene (12 av 15) følger organiseringen slik den er definert i Oslostandard. Standarden beskriver rammene for én-til-én oppfølging, og tallene viser at modellen i hovedsak praktiseres etter intensjonen i bydelene. Flertallet av enhetene eller områdene rapporterer at de følger denne modellen. Det finnes noen få unntak hvor modellen ikke følges fullt ut, men dette er ikke gjeldende for bydelene som helhet.

Det er tre bydeler som svarer nei på spørsmålet. Den ene bydelen begrunner svaret med at fordelingen av midler i 2025 ikke muliggjorde en tilsvarende satsning som Oslostandard tilsier, og en annen bydel rapporterer at arbeidet med Oslostandard starter i 2026. Den siste bydelen svarer at oppfølgingen i hovedsak følger Oslomodellen for én-til-én-oppfølging, med enkelte avvik, som at inntaksmøter med politi og barnevern holdes hver 6. uke i stedet for hver 4. uke. Prosessen krever tid til informasjonsinnhenting, kontaktetablering og relasjonsbygging før ungdommen er klar for oppfølging. Hyppigere møter har ikke vist seg å gjøre inntaket mer effektivt, og det er utfordrende å finne tid til tettere møtefrekvens. Oppdateringer skjer løpende utenom faste møter, og ved akutte situasjoner kan inntak og drøfting gjennomføres utenom møteplanen. Koordineringsansvaret er delegert til hver enkelt én-til-én oppfølger, som også deltar i samarbeidsmøter.

Ansatte og stillingshjemler

Det er 33 ansatte (personer) som arbeider direkte med ungdom i Oslomodellen for én-til-én oppfølging. Flere bydeler rapporterer også om familieveiledere som jobber direkte med ungdommen og familiene, disse er ikke medberegnet i det innrapporterte tallet.

De fleste bydelene rapporterer at de i 2025 har hatt ansatte i 100 % stillinger. 28 stillingshjemler som arbeider direkte med ungdom i Oslomodellen. To bydeler rapporterer at

de i 2025 har hatt prosentvise stillinger, en på 50 % og i en bydel har to personer hatt 15 % stillinger.

Alle bydelene følger Oslostandarden sin anbefaling og har maks 5 ungdom per én-til-én oppfølger. Antall oppfølginger varierer, fra 0 i bydeler som i 2025 ikke hadde kommet i gang med arbeidet og til 5 oppfølginger i andre bydeler.

Økonomi

På spørsmålet om hvilken sum som er bevilget til Oslomodellen for én-til-én-oppfølging, har bydelene tolket spørsmålet forskjellig. Noen oppgir mottatte midler per 31.12.2025, mens andre rapporterer per februar 2026. Det er også variasjon i hvilke midler som er inkludert: enkelte rapporterer kun kommunale midler, andre inkluderer både kommunale og statlige midler, mens noen også tar med overførte midler fra SaLTo-oppfølging. I tillegg har enkelte bydeler inkludert tildelingen fra Velferdsetaten i 2025, som var øremerket aktivitetsmidler. Bruken av disse midlene rapporteres separat.

Til tross for ulik rapporteringsperiode og avgrensning, samsvarer de innrapporterte tallene med de økonomiske tildelingene til Oslostandard for én-til-én-oppfølging. Rapporteringen viser tydelig at midlene benyttes til lønn for dedikerte fagpersoner med direkte oppfølgingsansvar for ungdom.

Målgruppen

Bydelene er tydelige på at én-til-én oppfølging skal være for ungdom som begår gjentatt kriminalitet eller som det er alvorlig bekymring for. Per 31.12.2025 er det rapportert at det er 66 ungdommer som har mottatt én-til-én oppfølging. Av disse er alle gutter. Aldersspennet varierer fra 11 til 18 år.

Bydelene oppgir at 28 av ungdommene i oppfølgingen er registrert med gjentatt kriminalitet (fire eller flere forhold i løpet av ett kalenderår). Flere bydeler bemerker at det er andre tjenester i bydelen som følger opp de som begår gjentatt kriminalitet og at de har definert at dette tiltaket kan komme tidligere inn. En bydel rapporterer at de som følges opp har en historikk med registrert gjentatt kriminalitet, men at de ikke har begått gjentatt kriminalitet dette kalenderåret.

Hvordan får ungdommene tilbud om én-til-én oppfølging?

Ungdommene får tilbud om én-til-én oppfølging gjennom et tett og strukturert samarbeid mellom barneverntjenesten, politiet, skoler og andre relevante tjenester i bydelen. Det gjennomføres faste listemøter med politiet hvor aktuelle kandidater drøftes, i tillegg til inntaksmøter annenhver uke. Ved behov kan ungdom også tas inn fortløpende dersom det oppstår akutte situasjoner. Enkelte rapporterer at ungdommene kan meldes inn fra barneverntjenesten, gjerne på bakgrunn av bekymringsmeldinger som fører til oppstart av undersøkelsessak, og oppfølgingen kan da starte parallelt med barnevernets arbeid. Politiet kan også spille inn ungdommer direkte, enten gjennom bekymringssamtaler, avhør eller løpende samarbeid. Skoler og andre tjenester kan melde inn ungdommer, og disse vurderes i samarbeid med politiet.

I noen bydeler er tiltaket organisert som en del av barneverntjenesten, og ungdom kan få tilbud om én-til-én oppfølging både i undersøkelses- og tiltaksfasen. Noen ungdommer har allerede en eksisterende barnevernssak og oppfølging, men ved økt bekymring – for eksempel knyttet til atferd eller gjentatte hendelser – kan det vurderes behov for tettere individuell oppfølging. Endelig beslutning om inntak tas gjennom en tverrfaglig vurdering, ofte i et team bestående av representanter fra barnevern, politi, SaLT-koordinator og én-til-én koordinator, samt relevante ledere.

Flere bydeler bemerker at ungdommene få tilbud om oppfølging av den med best relasjon til vedkommende. Det er også nærliggende å tenke at ungdommen på denne måten er mest åpen for hva tjenestene kan tilby.

En bydel bemerker at: «Erfaringsmessig er ungdommene som er aktuelle for oppfølgingen i bydelen kjente for flere tjenester, noe som øker sannsynlighet at en kan komme i posisjon».

Ved oppstart gjennomføres en grundig kartlegging av ungdommens situasjon. Denne omfatter både nåværende utfordringer, tidligere tiltak, ungdommens egen oppfatning av situasjonen og foresattes perspektiv. Ungdom og foresatte inviteres til en oppstartssamtale hvor bakgrunnen for kontakten forklares, og hvor det gis informasjon om hva én-til-én-oppfølging innebærer og hvordan det arbeides. Ungdommen kan velge å takke ja til tilbudet i møtet, eller få noe tid til å vurdere det. Dersom ungdommen samtykker, avtales videre oppfølging og første møte.

Oppfølgingen gjennomføres av en dedikert miljøterapeut eller én-til-én-oppfølger. Det legges stor vekt på å velge en oppfølger som enten allerede har en relasjon til ungdommen, eller som vurderes å ha gode forutsetninger for å etablere tillit. Erfaring tilsier at relasjon er avgjørende for å komme i posisjon og lykkes med oppfølgingen, og det tilstrebes derfor at ungdommen følges opp av noen de har tillit til eller lett kan knytte seg til.

Arbeidet er tett, fleksibelt og individuelt tilpasset. Sammen med ungdommen utarbeides en oppfølgingsplan («Min plan»), som tar utgangspunkt i ungdommens behov og mål. Planen retter seg mot sentrale livsområder som skole, fritid og arbeid, og ved behov kobles andre relevante tjenester inn, som for eksempel ruskonsulent eller helsetjenester. Oppfølgingen skjer i nært samarbeid med ungdommen og foresatte, og bygger på frivillighet og samtykke.

Gjennom hele prosessen er det et tett tverrfaglig samarbeid mellom én-til-én oppfølger, barneverntjenesten, politiet og øvrige tjenester i bydelen. Dette samarbeidet er avgjørende

både for å identifisere aktuelle ungdommer, gjøre gode vurderinger av behov, og sikre helhetlig og koordinert oppfølging.

Kjenner dere til ungdom det ikke er kapasitet til?

Innenfor spørsmålet «har dere fått henvendelser fra eller kjenner til ungdom som det ikke er kapasitet til å inkludere i tiltaket?» er det viktig å skille mellom de svarene som gjelder kapasitet og de svarene som gjelder at ungdommen er utenfor målgruppen. Rapporteringen gir et tydelig bilde av at den definerte målgruppen for tiltaket er i fokus, og at det gjøres en vurdering av de henvisningene som mottas.

De fleste bydelene rapporterer at det har vært få eller ingen henvisninger uten oppfølgingskapasitet. En bydel beskriver at det jobbes med å kartlegge ungdom som faller innenfor tiltakets målgruppe, og anslår at bydelen årlig registrerer cirka 12–15 unge som begår gjentatt kriminalitet.

Noen bydeler skiller seg ut ved at det rapporteres at det er flere ungdommer som de ikke har kapasitet til å inkludere, mens andre er usikre på tallet, men planlegger, på grunn av behovet, å øke antallet én-til-én oppfølgere i 2026. Flere bydeler bemerker at det er andre tjenester som ivaretar ungdom der det er utfordrende å innhente samtykke, eller ungdommen er utenfor målgruppen, men likevel trenger oppfølging. Bydelene er tydelige i tilbakemeldingene om at henvendelser enten følges opp gjennom én-til-én oppfølging eller andre oppfølgings tiltak i bydelen.

Når det gjelder kapasitet, tyder svarene på at det varierer hvorvidt bydelene per i dag har tilstrekkelige ressurser til å følge opp ungdommene i målgruppen. Flere bydeler bemerker at alle ungdommene hvor det er innhentet samtykke, får tilbud om oppfølging. Samtidig rapporterer flere bydeler at det er besluttet å øke antallet én-til-én oppfølgere i 2026, noe som antyder en forventning om økt behov, bedre økonomiske rammer eller en erkjennelse av at dagens innsats bør styrkes.

Et gjennomgående funn er at avslag eller manglende tilbud ikke alltid skyldes kapasitetsproblemer. Det handler også om at ungdom ikke oppfyller kriteriene for tiltaket, eller at tiltaket vurderes som lite egnet for den enkelte. Dette peker på at tiltaket er tydelig avgrenset, og at det er klare prioriteringer for hvem som skal få denne typen oppfølging.

Materialet synliggjør et behov blant ungdom som faller utenfor målgruppen. Dette gjelder blant annet ungdom som ikke samtykker til oppfølgingen, ungdom med lav motivasjon og ungdom med psykiske helseutfordringer. Flere bydeler gir tilbakemelding om at de blir fulgt opp av andre tjenester i bydelen, som barnevern og utekontakt. Det fremstår som at bydelen har etablert et slags sikkerhetsnett, hvor flere tjenester samlet sett forsøker å ivareta bredden av behov.

En viktig utfordring som trer frem, er at tilgangen til tiltaket ikke bare handler om behov, men også om samtykke og motivasjon. Dette kan føre til at noen av de mest sårbare ungdommene ikke får tilgang til én-til-én oppfølging, selv om de potensielt kunne hatt nytte av det.

En bydel bemerker: «Vi jobber med et sikkerhetsnett på ivaretagelse fra andre tjenester. Noen av ungdommene som foreslås inn (men uten at det er hentet inn samtykke), er ikke i målgruppen for én-til-én, men er absolutt i behov av oppfølging fra andre instanser. I saker hvor det er innhentet samtykke til oppfølging, har alle fått ja».

En annen bydel «Vi har drøftet et fåtall ungdom som ikke har fått tilbud på grunn av manglende egenmotivasjon og/eller at de strever med psykisk uhelse. Disse ungdommene har fått oppfølging hos andre tjenester i bydelen som for eksempel barneverntjenesten. Utekontaktene følger også opp noen ungdom hvor det er bekymring for kriminalitet, men hvor de ikke fyller kravene til oppfølging».

Samlet sett tyder materialet på at bydelen har en velfungerende oppfølging av den definerte målgruppen, med tilstrekkelig kapasitet og gode inntaksrutiner. Den største utfordringen ligger i at tiltaket er rettet mot en smal gruppe, og det er viktig at ungdom med andre oppfølgingsbehov blir ivare tatt av andre av bydelens tjenester. Dette stiller krav til godt samarbeid og koordinering på tvers av tjenester.

Samarbeidet med politiet

Et gjennomgående funn i materialet er at samarbeidet mellom bydelene og politiet beskrives som sentralt for gjennomføringen av tiltaket. Bydelene fremhever at politiet bidrar aktivt i samarbeidsmøter, inntaksvurderinger og oppfølging av enkeltsaker. Rapporteringene er tydelige på at samarbeidet med politiet bidrar til en mer helhetlig situasjonsforståelse og bedre koordinering mellom tjenester.

Flere av svarene beskriver også at etableringen av faste kontaktpersoner i politiet har vært særlig viktig. Kontinuitet i relasjoner mellom tjenestene bidrar til mer effektiv informasjonsutveksling og økt tillit mellom aktørene. Samtidig viser materialet at organisatoriske forhold i politiet kan påvirke samarbeidet. Omorganiseringer og personalendringer har i enkelte tilfeller ført til forsinkelser i etableringen av samarbeidsstrukturer. Noen bydeler bemerker også at politiets arbeidshverdag kan gjøre det utfordrende å opprettholde kontinuiteten i arbeidet.

Videre beskrives enkelte faglige uenigheter knyttet til vurderingen av hvilke ungdommer som bør inngå i forebyggende oppfølging. Et eksempel på en slik uenighet er at politiet i noen tilfeller kan vurdere at enkelte ungdommer allerede er for langt inne i kriminalitet til at forebyggende tiltak vil ha effekt, mens bydels tjenester vurderer at oppfølging fortsatt kan være hensiktsmessig.

En bydel bemerker viktigheten av samarbeidet med politiet: «Vi opplever samarbeidet med politiet som svært godt og velfungerende. Det er etablert en tett og løpende dialog, som bidrar til god informasjonsutveksling og felles situasjonsforståelse. Politiet deltar aktivt på relevante møtepunkter og bidrar konstruktivt i drøftinger og vurderinger av saker. Deres deltagelse styrker det tverrfaglige samarbeidet og legger til rette for mer helhetlig vurderinger og tiltak rundt ungdommene det samarbeides om. Samlet sett oppleves politiet som en tilgjengelig og engasjert samarbeidspartner i det forebyggende arbeidet».

Samlet sett fremstår samarbeidet med politiet som en viktig forutsetning for tiltakets funksjon, samtidig som stabilitet i organisering og tydelige samarbeidsrutiner fremheves som avgjørende.

Effekt for målgruppen

Har tiltaket gitt ønsket effekt for målgruppen

Når det gjelder tiltakets effekt for målgruppen, viser materialet en nyansert vurdering. Flere bydeler rapporterer om positive resultater, mens andre understreker at det fortsatt er for tidlig å trekke klare konklusjoner. I denne delen av rapporteringen er det spesielt viktig å være oppmerksom på at flere bydeler har lang erfaring med tilsvarende arbeid, og at en del av oppfølgingene, og derav de effektene og gevinstene det vises til, har lenger tidsperspektiv enn denne rapporteringsperioden.

Flere bydeler fremhever også at effekten av tiltaket ikke nødvendigvis kun bør måles i reduksjon av kriminalitet. Tiltaket kan også bidra til mer indirekte eller langsiktige endringer, som styrket relasjon til voksne, økt skoleoppmøte eller bedre samarbeid mellom ungdom og hjelpeapparat. Samtidig er det viktig at enkelte bydeler eksplisitt svarer "nei" eller "delvis" på spørsmål om effekt. Dette gjelder særlig bydeler som enten er tidlig i implementeringsfasen, ikke har ungdom i oppfølging, eller opplever at ungdommene ikke har tilstrekkelig motivasjon for endring.

Et sentralt funn er at tiltaket ser ut til å ha størst opplevd effekt når oppfølgingen settes inn tidlig i ungdommens utviklingsforløp. Spesielt trekkes yngre ungdommer og ungdommer med kortere kriminalitetshistorikk frem som grupper hvor oppfølgingen gir tydeligere resultater.

I tilfeller der ungdom allerede er etablert i kriminelle miljøer, beskrives endringsarbeidet som mer krevende. Bydelene peker på at det i slike tilfeller kan være vanskelig å etablere relasjon og motivasjon for endring.

En bydel er tydelig i sin erfaring med effekten av én-til-én oppfølgingen: «Flere ungdommer kan fortsette å bo hjemme med tett og god oppfølging av dedikerte oppfølgere. Å plassere en ungdom mot sin vilje på institusjon er det sterkeste inngripen i ungdommens liv. De får bedre livssituasjon og opplever å få ta del i utvikling. Flere har fått tillit til nye trygge voksenpersoner i livet sitt. Ved vår tilgjengelighet 24 timer i døgnet for ungdom og foreldre hindrer vi også flere akutt plasseringer på institusjon».

Hvilke konkrete resultater har dere observert så langt?

Bydelene rapporterer en rekke konkrete resultater av oppfølgingen¹. Rapporteringene gir tilbakemelding om at flere faktorer har positiv effekt på ungdom med sammensatte

---

¹ Når det vises til konkrete resultater vil Kriminalitetsforebyggende seksjon bemerke at flere bydeler har erfaring med SaLTo-oppfølging noe som påvirker deres observerte resultater.

utfordringer, særlig innen rus, kriminalitet, skolefungering og relasjoner. Samtidig nyanseres bildet av variasjon i utbytte av oppfølgingen og enkelte tilbakefall.

For det første vises tydelige endringer i ungdommenes livssituasjon. En bydel bemerker at alle deltakerne har rusutfordringer, men at flere har redusert eller avsluttet rusbruk, inkludert flere som har gått fra daglig rus til rusfrihet. Dette indikerer betydelig atferdsendring i en gruppe hvor endring ofte er krevende og tidkrevende. Parallelt ser man en tydelig dreining bort fra kriminalitet, blant annet ved at flere ungdommer ikke har registrerte forhold hos politiet etter oppstart av én-til-én oppfølging.

Skolesituasjonen er et av de områdene som rapporteres at har hatt stor endring for ungdommene i oppfølging. En bydel bemerker at flertallet av ungdommene har nå standpunktkarakterer og arbeider aktivt mot videre utdanning. Økt tilstedeværelse, bedre mestring og mer deltakelse i skolehverdagen går igjen i flere beskrivelser. Det pekes også på økt tilrettelegging, inkludert utredninger gjennom spesialisttjenester. Dette tyder på at tiltaket ikke bare øker oppmøtet, men også bidrar til mer strukturert og tilpasset opplæring.

Arbeid og fritidsaktivitet er to andre viktige mestringsområder. Enkelte bydeler rapporterer at ungdommene har hatt jobb ved siden av skole, og at flere ungdommer uttrykker ønske om arbeid. Dette, sammen med økt deltakelse i ulike aktiviteter og trening, peker mot en bredere sosial integrering. Særlig fremheves arenaer med tilstedeværelse av trygge voksne som en viktig faktor.

Relasjonelle forhold fremstår som en kjerne i tiltakets effekt. Det er avgjørende at den dedikerte én-til-én oppfølgeren jobber med å etablere tillit og stabilitet. Det rapporteres om bedre samarbeid mellom ungdom, skole og hjem, samt redusert konfliktnivå i flere familier. Foreldre uttrykker tilfredshet med oppfølgingen, og flere har deltatt aktivt i samarbeidsmøter og veiledningstiltak. Dette tyder på at tiltaket ikke bare retter seg mot ungdommen isolert, men bidrar til å styrke hele omsorgssystemet rundt dem.

Et gjennomgående funn er betydningen av én-til-én oppfølgingen. Denne oppfølgingsformen ser ut til å være avgjørende for å bygge relasjon, sikre oppmøte og koordinere innsats. Det fremheves at ungdommene i større grad møter til avtaler, inkludert med politi og barnevern, og deltar i samarbeidsmøter. Dette gir et mer forpliktende og strukturert oppfølgingsløp. Samtidig trekkes det frem at effekten forsterkes ytterligere når én-til-én oppfølging kombineres med andre tiltak, særlig mer intensive familieorienterte tilnærminger.

Tverretattlig samarbeid fremstår som en annen sentral suksessfaktor. Rapporteringene viser til bedre koordinering mellom skole, barnevern, politi og andre tjenester. Dette gir mer helhetlige tiltak, raskere respons og en tydeligere felles retning i én-til-én oppfølgingen. Flere peker på "laget rundt ungdommen" som en nøkkelfaktor for de positive resultatene.

Selv om flere bydeler viser til konkrete resultater, gjelder dette ikke alle. Noen peker på at det er for tidlig å se effekter, eller at de foreløpig ikke har ungdom i oppfølging. Dette henger trolig sammen med både fordeling av midler, hvor lenge oppfølgingen har eksistert i bydelen, og at det tar tid å etablere nye ordninger.

En bydel beskriver konkrete resultater: «Samtlige deltakerne har ruserfaring og flere kandidater har gått fra daglig rus til nå å leve rusfritt. 8 av 9 har nå standpunkt karakter og jobber nå aktivt for å forbedre seg med utdanning som mål. Samarbeidet skole, hjem og

ungdom er bedret. To ungdommer har hatt jobb ved siden av skole i oppfølgingsperioden. Det har blitt gjennomført tre utredninger som samtlige har endt i diagnose. Utredning utført av PPT, BUP og Habiliteringstjenesten Ahus. De fleste har snudd retning på livet og søker seg bort fra kriminalitet. Tre familier har takket ja til familieveiledning med godt resultat. I tillegg så ha flere av ungdommene rapportert om at konfliktnivået hjemme har blitt redusert».

En annen bydel beskriver at: «Én-til-én oppfølgingen har styrket samarbeidet mellom de ulike tjenestene rundt ungdommen. Dette gir mer helhetlige tiltak, raskere oppfølging og bedre koordinering, noe som tydelig har kommet ungdommene til gode. Vi har observert flere positive resultater hos ungdommene som får én-til-én-oppfølging, særlig når dette kombineres med mer omfattende tiltak fra barneverntjenesten. For ungdom som samtidig har fått MST-tiltak (Multisystemisk Terapi) i hjemmet, ser vi en tydelig forsterkende effekt».

En bydel bemerker en reduksjon i den registrerte kriminaliteten: «Flere av ungdommene som har mottatt oppfølging har ikke blitt registrert hos politiet etter oppstart. Det er også flere av ungdommene som i større grad enn tidligere følger opp skole og deltar på fritidsaktiviteter/trening».

Tilrettelegging i skolen er en annen faktor som er viktig for resultatet som er observert: «Flere av ungdommene har fått mer tilrettelegging i skolen, det har blitt satt i gang og gjennomført utredninger med spesialisthelsetjenesten der det har vært behov. Familiene til ungdommen har fått helhetlig hjelp og den kriminelle aktiviteten har sunket».

En bydel tydeliggjør at laget rundt ungdommene anses som avgjørende for å lykkes: «Et viktig funn er betydningen av laget rundt ungdommen – tett samarbeid mellom skole, foresatte, barnevern, politi og andre relevante tjenester har vært avgjørende for å lykkes. Samtidig har det vist seg særlig viktig å finne dedikerte miljøterapeuter som har riktig relasjonell kompetanse og som passer godt med ungdommen».

Hvilke gevinster er identifisert for målgruppen?

Rapporteringene viser at tiltakene har gitt flere tydelige gevinster for ungdommene, både på individ-, relasjons- og systemnivå. Blant de viktigste gevinstene er økt mestring, bedre relasjoner, høyere deltakelse i skole og arbeid, samt redusert risikoatferd. Gevinstene omfatter både kortsiktige effekter, som økt trivsel og trygghet, og langsiktige effekter, som bedre livskvalitet, styrket tilknytning til samfunnsarenaer og redusert kriminalitet.

En av gevinstene som rapporteres er etableringen av en stabil relasjon til en voksenperson. Flere bydeler understreker betydningen av at ungdommen får en fast og dedikert én-til-én oppfølger som kan følge dem tett over tid. Dette bidrar til økt tillit, trygghet og stabilitet i oppfølgingen. Flere bydeler bemerker at relasjonen også fungerer som en bro til øvrige tjenester og bidrar til bedre koordinering av hjelpetiltak.

Videre rapporteres det om økt mestring i skole og arbeid, bedre sosial fungering og økt deltakelse i organiserte aktiviteter. Flere ungdommer opplever også forbedringer i relasjonen til foreldre og familie. Flere ungdommer har gjenopptatt studier eller økt sin tilstedeværelse, og det rapporteres om redusert fravær og bedre trivsel. Relasjonen til skolen og lærere er styrket, og ungdommene viser økt sosial fungering i skolehverdagen. Tilrettelegging basert på

kartlegginger i samarbeid med instanser som BUP og PPT har også bidratt til at flere får et mer tilpasset opplæringstilbud. Samtidig viser materialet at tett oppfølging, for eksempel gjennom at en voksen går sammen med ungdommen til skolen, har konkret effekt på oppmøte og skoledeltakelse.

Videre rapporteres gevinster innen fritid og aktivitet. Det rapporteres at ungdommene har blitt introdusert til organiserte fritidsaktiviteter og alternative mestringsarenaer, som idrett, friluftsliv og kreative aktiviteter. Dette ser ut til å bidra til økt mestring, bedre selvbilde og økt motivasjon, samt fungere som et positivt alternativ til uønsket atferd. Flere rapporterer at deltakelse i aktiviteter styrker ungdommens sosiale kompetanse og gir tilhørighet.

Familierelasjoner er et annet tydelig gevinstområde. Økt foreldreinvolvering og samarbeid med familieveiledere styrker relasjonen mellom ungdom og foresatte, reduserer konfliktnivå, tydeliggjør grenser og øker kvalitetstid sammen. Ungdom og foreldre rapporterer også økt tillit til hjelpeapparatet.

En bydel rapporterer at kartleggingene rundt ungdommene har avdekket behov som tidligere ikke er fanget opp. Dette har utløst rettigheter og tilrettelegging, og i noen tilfeller ført til diagnostisering etter lang tid uten adekvat hjelp.

Reduksjon i kriminalitet og annen uønsket atferd er en annen sentral gevinst. Flere ungdommer blir registrert for færre eller ingen lovbrudd og viser økt evne til å ta gode valg og forstå konsekvensene av egne handlinger.

Til slutt peker rapporteringene på gevinster knyttet til system og samhandling. Én-til-én oppfølgingen oppleves som koordinert og effektiv, med færre, men mer målrettede møter, og samarbeidet mellom ulike aktører rundt ungdommen styrkes.

En av bydelene påpeker betydningen av tillit: «En av ungdommene viser tillit til oppfølger ved å ringe når det oppstår hendelser hvor han har vært utrygg. En annen ungdom har kommet med tilbakemelding om at han har det bedre på skolen, viser mer empati ovenfor andre. Denne ungdommen har tillit til oppfølgeren. Samtlige ungdom har begått færre eller ingen lovbrudd siden oppstart».

En annen bydel gir eksempel på viktigheten av tett oppfølging: «Gjennom tett oppfølging får ungdommene hjelp til å jobbe med mål, bygge ferdigheter og oppleve mestring. Ungdommene som mottar oppfølging, får også muligheten til å få en deltidsjobb. De gir tilbakemelding om at dette har positiv innvirkning på deres motivasjon, selvbilde og trivsel».

Identifiserte gevinster for samarbeidspartnere og samfunnet

Rapporteringene viser til flere gevinster knyttet til samhandling, ressursutnyttelse, forebygging og systemforståelse. Fra et samfunnsperspektiv fremheves særlig økonomiske gevinster. Ved å forebygge kriminalitet og redusere behovet for institusjonsplasseringer, bidrar tiltaket til lavere kostnader for offentlige tjenester. Samtidig øker sannsynligheten for at ungdom oppnår tilknytning til skole og arbeid, noe som gir langsiktige samfunnsøkonomiske fordeler.

En sentral gevinst er styrket samarbeid mellom tjenester, spesielt mellom barnevern, politi, skole og øvrige kommunale aktører. Det bemerkes at jevnlig samarbeidsmøter og en mer strukturert organisering av innsatsen har bidratt til bedre koordinering og tydeligere rolleavklaringer. Dette gir et mer helhetlig bilde av ungdommens situasjon på tvers av arenaer som hjem, skole og fritid. Samtidig gjør det det lettere å dele relevant informasjon, oppdage sammenhenger og reagere tidligere på utfordringer. Flere beskriver at samarbeidet oppleves som både tettere og mer effektivt, og at kontakt mellom aktørene opprettholdes jevnlig.

Videre viser rapporteringene til gevinster i form av mer målrettet og tilpasset innsats. Når ungdom og familier i større grad får uttrykke sine behov, gir dette bedre grunnlag for individuelt tilpassede tiltak. Dette øker kvaliteten på oppfølgingen og sannsynligheten for positive endringer.

En annen tydelig gevinst er knyttet til forebygging og kriminalitetsreduksjon. Flere rapporterer at ungdommene blir registrert med mindre kriminalitet, noe som er en gevinst både for individet, familien og samfunnet. Samtidig trekkes det frem at enkelte ungdommer har en sentral rolle i sine miljøer, og at positiv endring hos disse kan ha ringvirkninger for hele vennegrupper. Dette gir en indirekte effekt hvor tiltak rettet mot enkeltindivider kan påvirke større ungdomsmiljøer.

Det pekes også på gevinster knyttet til lokal forankring av oppfølgingen. Oppfølging i nærmiljøet gir bedre forutsetninger for varig endring, samtidig som det er mer kostnads-effektivt enn institusjonsbaserte løsninger. Dette bidrar til både bedre ressursutnyttelse og mer bærekraftige tiltak over tid.

En av bydelene beskriver hvordan barnevernet kan gi bedre hjelp: «For barnevernet så har vi kunne hjelpe ungdommen og familien til å uttrykke sine behov bedre slik at innsatsen har blitt mer målrettet. Politiet har oppnådd en god relasjon til flere av ungdommene og det har gjort at vi har forhindre flere hendelser. Lokalt så ser vi at ungdommer i målgruppen ofte er en sterk markør i sitt eget miljø og at den drar med seg mange både positivt og negativ. Så der vi lykkes med å endre ungdommen så kan vi indirekte hjelpe hele vennegjengen igjennom vår relasjon».

En bydel rapporterer om helhetlig oppfølging: «Den helhetlige oppfølgingen på tvers av instanser har vært avgjørende. Samarbeidet rundt ungdommene, blant annet gjennom lagmøter har gjort det mulig å gjennomføre tiltak som for eksempel skolebytte. For enkelte ungdommer har dette vært helt essensielt for å etablere et nytt, tryggere og mer utviklingsfremmende miljø».

En bydel påpeker at: «Å hjelpe ungdom ut av kriminalitet gir betydelige samfunnsøkonomiske gevinster. Når ungdommene får mulighet til å fullføre skolegang, komme i arbeid og delta aktivt i samfunnet, reduseres både kostnadene knyttet til politi, rettsvesen og fengselsplasser».

Rapporteringene beskriver at gevinstene for tjenesteapparatet og samfunnet er nært knyttet til økt samhandling, bedre ressursutnyttelse og sterkere forebygging. Flere rapporterer at én-til-én oppfølgingen bidrar til en mer koordinert, fleksibel og kunnskapsbasert innsats, som både gir bedre resultater for den enkelte ungdom og reduserer belastningen på offentlige tjenester på sikt.

Suksessfaktorer

Rapportene beskriver erfaringer fra et helhetlig, relasjonsbasert oppfølgingstiltak for ungdom, der én-til-én oppfølging fremstår som det sentrale virkemiddelet. På tvers av beskrivelsene er det et tydelig mønster: relasjonen mellom ungdom og oppfølger er selve fundamentet for endringsarbeidet, og kvaliteten på denne relasjonen påvirker både fremdrift, samarbeid og resultater.

En gjennomgående suksessfaktor som fremheves er at endring forutsetter tillit. Én-til-én oppfølgere som fremstår som tydelige, trygge og utholdende voksne, og som står i relasjonen over tid, bidrar til økt stabilitet og endringsmuligheter. Arbeidet med å identifisere og bygge på ungdommens ressurser og mestingsområder fremheves som særlig viktig. Relasjonsbygging gjennom tilstedeværelse i ungdommens hverdag – hjemme, på skolen og i fritiden – trekkes frem som en effektiv tilnærming for å skape tillit og forståelse.

Fleksibilitet og tilgjengelighet er også avgjørende suksessfaktorer. Én-til-én oppfølgere som er tilgjengelige utover ordinær arbeidstid og møter ungdommen der behovet oppstår, bidrar til å redusere barrierer for kontakt og styrke relasjonen. Flexibiliteten fremstår ikke bare som en praktisk løsning, men som et viktig signal til ungdommen om at de blir prioritert og tatt på alvor. At oppfølgerne har ansvar for et begrenset antall ungdommer, gjør det mulig å gi tett og individuelt tilpasset oppfølging, noe som styrker kvaliteten i arbeidet.

Samtidig som relasjonen er grunnleggende, viser rapporteringene at struktur og koordinering er avgjørende for å få tiltaket til å fungere i praksis. Flere bemerker at ukentlige, korte møter i teamet bidrar til felles situasjonsforståelse og fremdrift i komplekse saker. Dette gir en effektiv arena for å justere innsatsen og sikre at alle involverte jobber i samme retning.

En bydel er tydelig på at innføringen av en egen koordinatorrolle fremstår som særlig viktig. Koordinatoren fungerer som et bindeledd mellom oppfølgere, barnevernstjeneste, politi og andre aktører, og bidrar til kontinuitet, tilgjengelighet og kvalitet i oppfølgingen.

Tverrfaglig samarbeid fremstår som en annen nøkkelfaktor. Samarbeidet beskrives som både nært og operativt, med lav terskel for kontakt mellom tjenestene. Det legges vekt på felles møtepunkter, tydelig rolleforståelse og god kjennskap til hverandres systemer og arbeidsmåter. Eksisterende strukturer for samarbeid gjør det enklere å komme raskt i gang med tiltak og bidrar til at innsatsen oppleves helhetlig for ungdommen.

Flere bydeler bemerker at familien spiller en sentral rolle i endringsarbeidet, og når konfliktnivået i hjemmet reduseres og relasjonene styrkes, får ungdommen en tryggere base, noe som igjen påvirker deres fungering på andre arenaer. Bedre kommunikasjon, tydeligere rammer og økt forutsigbarhet i hjemmet trekkes frem som viktige faktorer. Samarbeidet mellom én-til-én-oppfølger og familieveileder bidrar til en mer helhetlig tilnærming, der både ungdommens og familiens behov ivaretas.

En bydel påpeker suksessfaktorene: «Blant suksessfaktorene så langt er at oppfølgerne er fleksible og tilgjengelige. De jobber kveld og helg, og det har vært viktig i det helhetlige arbeidet rundt ungdommene. En annen suksessfaktor er at oppfølgerne har tid og kapasitet til å følge opp ungdommene. Oppfølgerne har maks kapasitet på 4-5 ungdommer hver».

Videre fremheves tett, fleksibel og skreddersydd oppfølging som viktige forutsetninger: «Tett og langvarig oppfølging av ungdommen og familien. Ukentlige møter og fleksibilitet til de som følger opp. Mulighet til å møtes dag, ettermiddag og kveld. Budsjett til å ta ungdommen med på lystbetonte aktiviteter. Skreddersøm rundt ungdommen og mulighet for å jobbe helhetlig med familien. Tett kontakt med politiet og andre instanser rundt ungdommen».

En annen bydel fremhever tett og relasjonsbasert oppfølging: «Suksessfaktorer så langt har vært tett og relasjonsbasert oppfølging, et godt koordinert lag rundt ungdommen og dedikerte miljøterapeuter med riktig kompetanse og god relasjon til ungdommen».

Samlet sett viser rapporteringene at effektiv oppfølging av ungdom i risikosituasjoner krever en kombinasjon av sterk relasjonskompetanse, tydelig organisering og godt samarbeid på tvers av tjenester. Det er særlig samspillet mellom disse faktorene som ser ut til å skape gode resultater.

Utfordringer og risikofaktorer

Til tross for positive erfaringer identifiserer materialet flere utfordringer. Rapporteringene gir en tydelig beskrivelse av hvordan tiltaket fungerer i praksis, fra rekruttering og inntak til gjennomføring, effekter og utfordringer. Beskrivelsene viser at tiltaket er preget av en tydelig struktur og sterke relasjonelle prinsipper, men også av utfordringer knyttet til målgruppe, samtykke, kapasitet og tverretattlig samarbeid.

Utfordringene er knyttet til målgruppens kompleksitet: lav motivasjon, rusproblematikk, svake familierelasjoner, lav mestring i skole og manglende tilhørighet. I tillegg pekes det på systemutfordringer, som manglende kapasitet, uklar målgruppeforståelse, og et hjelpeapparat som ikke alltid er godt nok tilpasset denne typen sammensatte behov.

Frivillighet og samtykke fremstår som et grunnleggende prinsipp, men også som en av de største utfordringene. Selv om ungdom formelt samtykker, viser materialet at motivasjonen ofte er lav eller ambivalent. Noen takker ja for å redusere press fra andre instanser, uten reell endringsvilje. Dette skaper et spenningsfelt mellom frivillighet og opplevd press, og stiller høye krav til relasjonsarbeid og motivasjonsbygging over tid. Det fremgår også at det kan være vanskelig å få samtykke fra de ungdommene som vurderes å ha størst behov, noe som potensielt begrenser tiltakets treffsikkerhet.

Samarbeidet mellom aktørene i én-til-én oppfølgingen fremstår som gjennomgående godt, men med noen nyanser. Flere beskriver tett dialog, faste kontaktpersoner og aktiv deltakelse i møter, noe som styrker felles situasjonsforståelse og tiltak. Samtidig pekes det på utfordringer knyttet til kontinuitet (for eksempel ved utskiftning av kontaktpersoner) og ulike faglige vurderinger, særlig knyttet til når det er «for tidlig» eller «for sent» å sette inn tiltak.

En særlig utfordring er også risikoen for brudd i relasjoner, et eksempel er når ungdom overføres til andre tiltak som ungdomsstraff. En bydel er tydelig på at dette kan undergrave det relasjonsarbeidet som er bygget opp over tid. Videre pekes det på sikkerhetsutfordringer i enkelte saker, som kan begrense muligheten til å jobbe tett på ungdommens arenaer.

Det fremkommer også utfordringer knyttet til foreldresamarbeid, blant annet manglende involvering, bagatellisering av problemer eller ambivalens i møte med hjelpeapparatet.

Til slutt viser rapporteringene at tiltaket er ressurskrevende. Tett, fleksibel og helhetlig oppfølging forutsetter få én-til-én oppfølginger, høy tilgjengelighet og kompetente ansatte. Dette gjør tiltaket sårbart for kapasitetsutfordringer og økonomiske rammer. Samtidig understrekes det at nettopp denne ressursbruken er en forutsetning for å oppnå resultater.

En bydel påpeker at deltakernes forståelse kan være en utfordring: «En av utfordringene har vært at enkelte ungdommer ikke forstår hvorfor barneverntjenesten og politiet skal være en del av laget. Når tiltaket er definert som lavterskel og tidlig innsats, kan det oppleves motstridende for ungdommene at aktører de vanligvis forbinder med alvorlige situasjoner eller sanksjoner er involvert».

En annen bydel beskriver utfordringer med samtykke: «Det er en utfordring å få tak i samtykke fra de ungdommene vi tenker er aller mest aktuelle for tiltaket. Tar tid å jobbe inn det samtykket. Motivasjonen til disse ungdommene er også ofte lav, og i perioder kan de «stenge seg helt av» og at vi da ikke får tak i det over en lengre periode».

En bydel poengterer at enighet om målgruppen har vært en utfordring: «En utfordring har vært ulike forståelser og forventninger internt i bydelen når det gjelder målgruppen for tiltaket. Det har til tider vært forskjellig vurdering av hvilke ungdommer som bør prioriteres for tett én-til-én-oppfølging. Dette kan skape uklarhet i henvisninger og prioriteringer, og understreker behovet for tydelige kriterier, felles forståelse og god forankring på tvers av tjenester».

Har det vært tilfeller der oppfølgingen ikke har ført frem?

Analysen viser variasjon i erfaringer mellom bydeler og enkelte områder der bydelene erfarer at oppfølgingen ikke har ført frem. Enkelte bydeler hadde ikke ungdom i oppfølging i 2025, og hadde dermed heller ikke resultater å vise til. Dette viser en tydelig variasjon i både implementering og erfaringer.

En samlet oppsummering av rapporteringene viser at det i relativt få tilfeller rapporteres om at oppfølgingen ikke har ført frem, men at det likevel finnes noen tydelige mønstre i de sakene hvor tiltaket har hatt begrenset effekt.

For det første beskrives flere situasjoner hvor ungdommen selv velger å avslutte oppfølgingen før fagpersonene vurderer at målene er nådd. I disse tilfellene opplever ungdommen at de er “ferdige” og tilfreds med utviklingen, mens én-til-én oppfølger vurderer at det fortsatt er behov for videre arbeid. Dette peker ikke nødvendigvis på manglende effekt, men heller på en ulik vurdering av når oppfølgingen kan avsluttes. Det kan likevel innebære en risiko for at endringen ikke blir varig.

En annen viktig faktor er foreldrenes rolle. I saker hvor foresatte i liten grad støtter opp om tiltaket, ikke deler bekymringsbildet, eller ikke motiverer ungdommen til å delta, blir oppfølgingen vanskeligere å gjennomføre og mindre effektiv.

En annen grunn til at én-til-én oppfølgingen ikke har ført frem handler om ungdom med omfattende rusproblematikk eller mer etablert kriminell atferd. I slike tilfeller beskrives det at problemene kan være for komplekse eller omfattende til at oppfølgingen alene er tilstrekkelig, særlig dersom man kommer sent inn i forløpet.

Materialet peker også på strukturelle utfordringer knyttet til rekruttering og målgruppe. Det fremheves at enkelte grupper, særlig jenter, i mindre grad fanges opp av eksisterende systemer, noe som kan føre til at man ikke kommer tidlig nok inn. I tillegg pekes det på behov for bedre utvelgelse av kandidater og tettere samarbeid med politi og barnevern for å sikre at riktige ungdommer får tilbudet.

På tvers av rapporteringene kjennetegnes tilfellene hvor oppfølgingen ikke fører frem særlig av lav motivasjon hos ungdommen, svak eller manglende støtte fra foresatte, utfordringer i relasjonsbygging, eller at tiltaket iverksettes på et tidspunkt hvor problemene allerede er blitt omfattende.

En bydel beskriver at oppfølgingen ikke fører frem: «Det er har vært flere tilfeller av at ungdommen på et tidspunkt anser seg ferdig og er tilfreds med resultatet som er oppnådd og dermed ønsker å avslutte oppfølgingen selv om en-til-en oppfølger opplever at de fortsatt har en vei å gå og mener de kunne nytt godt av videre oppfølging».

En annen bydel oppsummerer erfaringene slik: «Oppfølgingen fungerer som regel når den først er etablert. Samtidig kan noen saker være mer krevende, og det kan ta tid å bygge relasjon og tillit før man ser tydelige resultater».

Er det behov for interne justeringer av tiltaket for å oppnå bedre resultater?

Rapporteringene gir et tydelig bilde av hvordan tjenestene selv vurderer behovet for videreutvikling av tiltaket, og viser både en vilje til forbedring og en viss variasjon i hvor stort justeringsbehovet oppleves å være. Samlet sett peker svarene på fire hovedområder for utvikling: organisering og struktur, samarbeid og forankring, målgruppe og inntak, samt kompetanse og kapasitet.

For det første fremstår behovet for en sterkere og mer helhetlig organisering som gjennomgående. Flere peker på å samle ulike roller tettere, som koordinator, oppfølgere, familieveiledere og saksbehandlere, enten organisatorisk eller fysisk. Dette vurderes å kunne gi bedre informasjonsflyt, raskere avklaringer og mer koordinert innsats. Forslag om å faste saksbehandlere knyttet til ungdommene peker i samme retning, ved å redusere fragmentering og sikre kontinuitet. Kortere beslutningslinjer og færre kontaktpunkter trekkes også frem som en fordel.

En annen tilbakemelding er behovet for å videreutvikle samarbeidet, både internt i bydelen og med eksterne aktører. Flere fremhever at samarbeidet med skole, helse og NAV bør styrkes, særlig fordi mange av ungdommene har sammensatte behov som ikke kan løses innenfor ett tjenesteområde.

Videre fremkommer et behov for bedre intern forankring og en felles forståelse av tiltaket. Noen bydeler peker på uklarheter knyttet til målgruppe og prioriteringer, samt behov for tydeligere rolleavklaringer. Justering av møtestrukturer og avklaring av hvem som deltar i ulike fora trekkes frem som viktige tiltak for å styrke den interne samordningen.

Når det gjelder målgruppe og inntak, peker flere på behovet for mer treffsikker identifisering av ungdom som faktisk er i målgruppen. Erfaringer tilsier at feilinntak kan svekke effekten av én-til-én oppfølgingen. I tillegg fremheves behovet for å tydeliggjøre hvordan tiltaket presenteres, for å sikre riktige forventninger og bedre motivasjon i oppstartsfasen.

Familieperspektivet løftes også frem som et viktig internt utviklingsområde. Flere peker på behovet for en mer systematisk tilnærming til arbeid med familien, og at familieveiledning bør styrkes eller integreres tydeligere i tiltaket.

Det er også variasjon i hvor stort behovet for justeringer oppleves å være. Noen bydeler vurderer at det per nå ikke er behov for interne endringer, mens andre peker på konkrete utviklingstiltak. Dette kan tyde på at enkelte bydeler opplever at modellen fungerer godt slik den er implementert, eller at de fortsatt er i en fase hvor det er for tidlig å identifisere forbedringsområder.

Samlet sett viser analysen at tiltaket oppleves som solid, men fortsatt under utvikling. De viktigste interne forbedringsområdene handler om å styrke helhet og koordinering, sikre riktig målgruppe, tydeliggjøre interne prosesser og videreutvikle kompetanse og kapasitet. Variasjonen i svar, viser samtidig at behovet for justeringer ikke er likt, og at én-til-én oppfølgingen tilpasses lokale forhold.

En bydel refererer til at de jobber for et tettere samarbeid: «Ja, vi arbeider for et tettere samarbeid innad i barnevernet og styrker tiltaket slik at vi kan tilby et mer helhetlig tiltak med flere ressurser (koordinator, saksbehandler, miljøterapeut og familieterapeut)». For å styrke arbeidet med én-til-én oppfølgingen ønsker en bydel: «En oversikt over hvordan de ulike bydelene samarbeider med nærpoltiet rundt inntak, med styrker og svakheter ifm. lokale tilpassinger av inntaket».

En tredje bydel ser behovet for en tydeligere felles forståelse: «Det er behov for en tydeligere felles forståelse internt i bydelen og bedre forankring i ledelsen, slik at tiltaket prioriteres og følges opp mer samordnet på tvers av tjenester».

Forslag til forbedringer av Osломodellen

Rapporteringene viser at én-til-én oppfølgingen har et solid fundament, men peker på flere områder hvor det er behov for forbedringer for å styrke oppfølgingen av ungdom og deres familier. Et gjennomgående tema er behovet for fleksible økonomiske og materielle ressurser. Enkelte bydeler fremhever at lønnsmidler bundet i arbeidskontrakter bør kunne overføres til neste år innenfor kontraktsperioden, og at tildelte midler også bør kunne brukes til drift, inkludert PC, og telefon, samt til transport. Det foreslås også å sikre tilstrekkelige aktivitetsmidler for å kunne tilby helhetlige og meningsfulle aktiviteter som støtter ungdommens utvikling.

Det foreslås videre å videreutvikle organiseringen av én-til-én oppfølgingen gjennom tettere samarbeid mellom én-til-én oppfølgere, miljøterapeuter og familieterapeuter, for eksempel gjennom integrerte team. Det anbefales å legge til rette for at familieterapeut kan arbeide parallelt med oppfølger, samt å prioritere relasjonsbygging før mer strukturerte planer iverksettes. I tillegg foreslås det å styrke systematisk dokumentasjon, blant annet gjennom faste og standardiserte oppfølgingslogger.

For å styrke familieperspektivet foreslås det å øke bruken av familieterapeut eller familieveileder, samt å legge til rette for at foresatte i større grad forplikter seg til veiledning der det er mulig. Det foreslås også å utvikle og ta i bruk tydeligere verktøy for risikovurdering og beslutningstaking, samt metodiske støtteverktøy som kan bidra i oppfølgingen. Videre anbefales det å styrke erfaringsdeling mellom bydelene for å bidra til læring, kvalitet og videreutvikling av tiltaket.

En bydel ser tydelig viktigheten av familieveileder: «Oslomodellen bør i større grad vektlegge bruk av egen familieveileder/familieterapeut».

Flere bydeler vektlegger de økonomiske rammene som avgjørende: «Fortsette å tildele midler som kan bli brukt som lønnsmidler til de unge i gruppen. - Styrke tilgangen til fysiske virkemidler og investeringsmidler til bla. kjøp/ leie av bil til bruk i tjenesten, utvikle værested, aktivitetsmidler».

En bydeler bemerker foresattes viktige rolle: «det er nødvendig at foresatte forplikter seg i den grad det lar seg gjøre til foreldreveiledning. Foreldre spiller en sentral rolle i ungdommens hverdag, og styrking av foreldrerollen kan bidra til å støtte opp under endringsarbeidet som gjøres i oppfølgingen av ungdommen. Foreldreveiledning kan gi foresatte økt forståelse for ungdommens situasjon og utfordringer, samt konkrete verktøy for hvordan de kan møte ungdommen på en tydelig og støttende måte».

En bydel er tydelig på at de har utfordringer skoletilbudet: «Vi har utfordringer med å finne skoletilbud for en del av disse ungdommene som dropper ut i overgangen til vg1. Det er ikke uvanlig at de dropper ut relativt tidlig. Når vi forsøker å koble på OT-linjer, opplever vi at ungdommen ikke får plass fordi de enten ikke er motiverte nok (og det er de jo aldri), eller at de ikke kan ta inn ungdommen fordi den er i konflikt med et miljø eller at den ikke «passer inn i elevgruppa» på den og den OT-linjen».

Oppsummering

Datamaterialet består av skriftlige tilbakemeldinger fra alle bydelene om erfaringer med Oslomodellen for én-til-én oppfølging. Analysen identifiserer sentrale erfaringer knyttet til samarbeid, hvor mange ungdommer som følges opp og hvilke tilbakemeldinger bydelene gir om oppnådde resultater, gevinster, suksessfaktorer og utfordringer i arbeidet. Materialet er analysert tematisk ved å identifisere gjentakende mønstre og sentrale temaer på tvers av svarene. Analysen viser at tiltaket i hovedsak oppfattes som et viktig og virkningsfullt forebyggende virkemiddel, men at effekten er avhengig av flere strukturelle og relasjonelle forutsetninger.

I de delene av rapporteringen som gjelder antall i målgruppen og temaene som omhandler «effekt for målgruppen» er det spesielt viktig å være oppmerksom på at flere bydeler har lang erfaring med tilsvarende arbeid, og at en del av oppfølgingsene har vart lenger enn denne rapporteringsperioden. Det gjelder både erfaringene som trekkes frem, de opplevde gevinstene, samt antall oppfølginger.

Analysen viser at Oslomodellen for én-til-én oppfølging har et solid fundament, og at Oslostandarden i stor grad benyttes av bydelene. Tiltaket fremstår som et sentralt og velfungerende forebyggende virkemiddel for ungdom i målgruppen. Én-til-én oppfølging bidrar særlig til endringsarbeid gjennom styrkede relasjoner til «laget rundt ungdommen», og spesielt til den dedikerte oppfølgeren, samt til bedre samhandling og koordinering mellom tjenester.

Effekten av tiltaket er imidlertid avhengig av flere forutsetninger, særlig tidlig innsats, ungdommens motivasjon, god relasjon og tillit til én-til-én oppfølgeren og et godt samarbeid mellom involverte tjenester. Oppfølgingen gir best resultater når disse faktorene er til stede, mens lav motivasjon, svak foreldreinvolvering eller sen iverksetting kan redusere effekten.

Én-til-én oppfølgingen er fortsatt under utvikling. Det er behov for å styrke organisering, koordinering og kompetanse, samt sikre fleksible økonomiske rammer. Samtidig er det variasjon mellom bydelene i hvor stort behovet for justeringer oppleves å være, noe som kan gjenspeile ulike erfaringer og lokale tilpasninger.

Det er klare tilbakemeldinger på at Oslostandard for én-til-én oppfølging gir gevinster både for den enkelte ungdom og for samfunnet, blant annet gjennom bedre ressursutnyttelse, styrket samhandling og økt forebygging.